

Yine Yoksun

– Alaca · 03 Eylül 2024

Hazan geldi bezgin, buruk dallardan,
Yapraklar düşüyor, yine sen yoksun.
Okullar açıldı, toprak yollardan,
Minikler koşuyor, yine sen yoksun.

Yaz geçti hayaller, kalınca yarım,
Bitmiyor efkârım, bitmiyor zârım,
Yüreği titreyen, tek ben mi varım?
Serçeler üşüyor, yine sen yoksun.

Eylül dönüşlerin, hep kaldı sözde,
Yoluna bakmaktan, fer söndü gözde,
Sevdiğin menengiç kahvesi közde;
Her sabah pişiyor, yine sen yoksun.

Yaylacılar çoktan, kentlere indi,
Şen-şakrak kırların, coşkusu dindi,
Yorgun bedenime, gam yükü bindi;
Sabırlar taşıyor, yine sen yoksun.

Kederinden yosun, bağladı taşlar,
Kurudu gözyaşım, akıyor yaşlar,
Katar katar uçan, son göçmen kuşlar;
Dağları aşılıyor, yine sen yoksun.

Cevizler döküldü, ayva sarardı,
Şimşekler çakıyor, gökler karardı,
Yağmurda gözlerim, seni arardı;
Şu aklım şaşıyor, yine sen yoksun.

Sürdürdün inadı, ters açan lâlem,
Vuslatı yazmıyor, küs kurşun kalem,
Mutluluęu asla, es geçmez âlem;
Pürneşe yaşıyor, yine sen yoksun.

Uęruna adadım, yâr ben serimi,
Doldurdum çilemi, ömür süremi,
Mezarıcı yatacak, en son yerimi;
Bakmışsın deşiyor, hâlâ sen yoksun.

03.09.2024

Muhittin Alaca